

Busua

Busua

Lucia Lindner

Schrijver: Lucia Lindner

Coverontwerp: Ruth Verraes & Lucia Lindner

ISBN: 9789465382555

2025 ©LuciaLindner

Zand

Het was een zanderige middag; ik weet geen ander woord. De lucht was niet hel- of diepblauw maar gelig alsof het zand vanuit de Sahara of van het strand erin was geblazen. Het dorp bestond uit één lange straat, met her en der een kleine afslag richting strand of de andere kant op naar het bos.

De gebouwtjes aan de straat waren klein en donker; ik ging er niet voor mijn plezier in en zeker niet alleen. Mijn witte huid heeft in deze contreien en op dit moment in tijd te veel connotatie met voorspoed.

Als er een groepje mensen bij elkaar zit of staat betekent dat in de ogen van een vreemdeling dat er een winkeltje kan zijn, of misschien een bar. Of is het alleen een hangplek voor de bonkige vissers, die even tot rust kunnen komen? Het kost hen uren om met kleine beschilderde boten door de branding heen te komen. En toch is die hier in de baai minder sterk dan elders aan deze kust, waar het strand geen bochten neemt maar zich strak als een lijn uitstrekt tussen oost en west.

Ik was het niet gewend om te blowen. Thuis ook niet. De vertraging die het met zich meebrengt, irriteert me.

Bovendien was ik daar in Busua toch al in het aardse paradijs. Ik kon me zuchtend uitrekken op een grote boomstam die op het strand lag, om te genieten van het uitzicht en de mensen die voorbijliepen. Zelfs het grootste chagrijn verzachtte door de aanblik van deze baai in de Golf van Guinee. Mijn ogen dwaalden vaak naar het eilandje met twee palmen erop, in het midden.

Cynisme smelt in dit licht. Ik kon urenlang spelen met de golven in de zee. Ik hoefde zo weinig.

Kofi blowde wel eens. Die middag deed ik mee. Als ik dan toch wat langer in Busua was, en er in de toekomst nog veel vaker zou zijn, moest ik me ook leren overgeven aan het lethargische niets. Zo dacht ik toen.

Dat hebben we geweten. Toen en daar begon de ommekeer in onze relatie. Ik bevond me al snel in een wervelstorm van ongekende snelheid in plaats van in een lethargisch niks. Alsof iemand me bij mijn nek greep en me dwong om de stinkende realiteit in de ogen te kijken.

Dit was halverwege de jaren '90 van de 20ste eeuw.

Ik kom erop terug, op deze gele, zanderige middag.

Hoe ben ik terecht gekomen in deze uithoek? Wat doet een mens reizen? 'is dezelfde vraag. Mijn reizen zijn zoektochten naar de kwaliteit van een mogelijk bestaan. Niet alleen dat van mijn klein, persoonlijk bestaan, maar ook van het grote, menselijke bestaan. Het leven in het algemeen.

Ik begon met reizen op mijn 15^e. Ik zocht naar hoe het anders kon. Anders dan ik kende. Wat kende ik dan, toen? Een leven in vakken verdeeld, met ieder stukje land een functie. De oorspronkelijke, natuurlijke staat van het land niet of nauwelijks zichtbaar. Omgewoeld, bebouwd en hervormd tot wat de groep mensen die erop woont nodig acht voor haar bestaan.

Ik kende het Nederland van de jaren '70 en '80 van de twintigste eeuw dat werkte, maar waaraan iets niet klopte. Er ontbrak iets. Alles wat authentiek en natuurlijk zou kunnen zijn, was onder controle gebracht en ingekaderd. Wat schoon was en uit zichzelf groeide afgeremd. Buitengesloten. Uitgekaderd.

Ik kende een land waar ik kon fietsen maar waar de uitlaatgassen bijna altijd in mijn keel prikten.